

PRETTY WOMAN & FREGA

THE WALL STREET SAGA

FERDINANDO FREGA

PRETTY WOMAN, FREGA OG WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 15

Wall Street-sagan

Sumar kvikmyndir verða sígildar. Aðrar verða speglar.

Pretty Woman varð hvort tveggja.

Milljónir manna horfðu á hana og sáu ástarsögu.

Ég horfði á hana aftur og sá eitthvað annað.

Ég sá kvikmynd um einmanaleika í dulargervi auðæfa.

Kvikmynd gerða fyrir dreykendur, sérstaklega þá sem komust aldrei þangað sem þeir vildu og leituðu skjóls í ímyndunaraflinu í stað veruleikans.

Með árunum hef ég lært að kvikmyndir afhjúpa aldrei leyndarmál sín í söguþræðinum. Það áhugaverða leynist í smáatriðunum.

Edward Lewis er risi í fjármálaheiminum.

Hann getur keypt fyrirtæki.

Hann getur keypt hótél.

Hann getur keypt heila hæð í byggingu án þess að líta á verðið.

Samt getur hann ekki fundið konu.

Þess vegna endar hann á því að hitta eina á götu í Hollywood.

Ekki af því að hann sé að leita að kynlífi.

Af því að hann er að leita að tengslum.

Kaldhæðnin er nánast sársaukafull.

Því ríkari sem hann verður, því fjær virðist hann vera því eina sem hann getur ekki keypt.

Fólk segir oft að konur leiti að ríkum mönnum.

Það hefur aldrei verið mín reynsla.

Flestar konur leita ekki að auðæfum.

Þær leita að stöðugleika.

Peningarnir sjálfir eru yfirleitt bara verkfæri.

Matur á borðið.

Öryggi fyrir börnin.

Vernd fyrir fólkið sem þær elska.

Kona hugsar út frá fólki.

Karlmaður hugsar oft út frá eignum.

Sá munur skýrir meira um sögu mannkyns en flestar kennslubækur í hagfræði.

Svo er það þakíbúðin.

Besta herbergið.

Efsta hæðin.

Útsýnið sem farsælt fólk á að njóta.

Nema Edward getur ekki notið þess.

Hann er lofthræddur.

Hann á hæsta punkt byggingarinnar en lítur aldrei almennilega út.

Ég þekki margt fólk sem er þannig.

Það eyðir allri ævinni í að klifra.

Svo kemst það á toppinn og uppgötvar að það er hrætt við útsýnið.

Seinna viðurkennir hann að það hafi látið honum líða vel að kaupa fyrirtæki föður síns.

Hugsaðu um þessa setningu.

Milljarðamæringur sem kaupir sér tilfinningalega fullvissu.

Fyrirtækjakaup notuð sem meðferð.

Fyrirtækið var aldrei markmiðið.

Tilfinningin var það.

Efnahagsreikningurinn var bara afhendingarleiðin.

Svo kemur uppáhaldsaugnablikið mitt.

Grasið.

Hún biður hann að ganga berfættur.

Enginn fundarsalur.

Engir lögmenn.

Engar samningaviðræður.

Bara maður sem finnur jörðina undir fótum sér.

Í nokkrar sekúndur tengist æðsti prestur Wall Street aftur einhverju sem er eldra en peningar.

Veruleikanum.

Náttúran sendir aldrei reikninga.

Þess vegna sakna svo margir farsælir menn hennar á endanum.

Næsta mótsögn er enn betri.

Hann ver sæmd konu sem hann réð upphaflega gegn greiðslu.

Hann skorar einn af sínum eigin samstarfsmönnum á hólmi vegna heiðurs hennar.

Kaupsýslumaðurinn sem gekk inn í sambandið í þeirri trú að allt hefði sitt verð uppgötvar skyndilega að sumt hefur það ekki.

Virðing.

Sæmd.

Væntumþykja.

Traust.

Markaðir eru frábærir í að verðleggja hluti.

Þeir eru hræðilegir í að meta þá.

Myndin hefði getað endað þar.

Lexían var þegar fullkomin.

En Hollywood skilur mannlegan breyskleika betur en flestir heimspekingar.

Veruleikinn verður sjaldan að stórmynd.

Ímyndunin verður það.

Svo Edward snýr aftur með rauðar rósir.

Eðalvagninn kemur.

Tónlistin hækkar.

Ævintýrið er afhent nákvæmlega á áætlun.

Og áhorfendur fara út í þeirri trú að ástin hafi sigrað peningana.

Ég er ekki svo viss.

Ég held að myndin lifi af því að hún segir aðra sögu.

Ekki söguna af konu sem ríkur maður bjargar.

Söguna af ríkum manni sem er bjargað frá sjálfum sér.

Það er ástæða fyrir því að menn í dýrum jakkafötum hafa elskað þessa mynd í áratugi.

Ekki af því að þá dreymi um að verða ríkir.

Margir þeirra eru það nú þegar.

Þeir horfa á hana af því að þá grunar að það hljóti að vera eitthvað handan næsta samnings, næstu yfirtöku, næsta bónuss, næsta sigurs.

Þeir halda áfram að leita að sönnunum.

Fyrir marga þeirra er Pretty Woman sönnun.

Tveggja tíma ímyndun sem gefur til kynna að enn kunni að leynast manneskja undir sérsaumuðu jakkafötunum.

Hvað stendur þá eftir þegar kreditlistinn rennur?

Ekki rósirnar.

Ekki þakíþúðin.

Ekki peningarnir.

Ekki einu sinni ástarsagan.

Það sem eftir stendur er einföld athugun.

Allt sem karlmaður byggir hefst með konu einhvers staðar í bakgrunninum.

Móður.

Systur.

Eiginkonu.

Dóttur.

Ókunnugri konu.

Og fyrr eða síðar hefur lífið þann undarlega vana að leiða hann aftur að þessum upprunalega sannleika.

Mistökin eru að trúá því að hægt sé að kaupa hana.

Það er ekki hægt.

Snjallari leikurinn er að taka eftir.

Og bíða.

Því konur hafa ratsjá fyrir sérstök tilfelli.

Oftast þekkja þær þau löngu á undan karlmönnunum.

Ferdinando Frega

BLADEFREGA

Wall Street-sagan